

El somni de la Sulamita

*Amor es fort
com la mort.*

Envers la tenda entre'ls lliars plantada
la destra de l'Amat me conduhía;
de son llavi de nard una besada
sobre mon llavi virginal floria
y en ma galta que'l sol tornà morena,
la porpra hi esclatà del mangraner.
Ay, aquell bes! que va dexarme plena
d'aroma y foch, com místich incenser!

Jo, folla y embriagada, li digui:
—Ton bes, oh mon gojat, còm me confortal
sentíem defallí'
mes ton amor m'alegra, com el vi
qu'en ses escumes porta
la gloria de les vinyes d'Engaddí;
ton nom, oh Rey, déu ser, com un perfum,
qu'axí mon cor encanta,
regaladíssim bàlsam fos en llum

qu'en mes entranyes canta.
 Es per çò que t'estimen les donzelles?
 en companyia d'elles
 jo també tes petjades seguiria
 y ab Tu seria, de bon grat, pastora
 perduda entre'l remat de tes cabrelles,
 y damunt de ton braç sojornaria
 tota la nit, fins que tornés l'aurora.
 Y Ell me digué:—L'Amor t'ha fet ma esposa,
 y jo de mos remats te faig regina;
 èntra a ma cambra mística y repòsa
 car devalla la nit y'l sol afina.—
 Axis qu'entri a la tenda, mes parpelles
 en dolç esllanguiment restaren closes,
 y Ell deya, part en fòra, a les donzelles:
 —Ruxèula be de gessamins y roses;
 per les daynes y cèrvoles boscanes
 no li trenquèu la sònl
 dòrmi l'aymada mentre'n sigue en ganes!
 jo a les comes properes
 vaig a cercar la flor de les pomeres
 per coronarli'l front.—

* * *

Jo dormia, mes l'Amor
 tota la nit vigilava,
 jo dormia, mes mon cor
 tota la nit somniava.
 Somniava a l'Estimat
 que tornava enjogaçat,
 trescant entre les collades
 de les pomeres en flo',
 travessant les margenades
 com un gentil cervató;
 del llindar de la portella

me cridava ab dolç anhel,
y fulgia sa parpella
com un minúscul estel,
y'm deya:—Axécat, Esposa,
que la tórtora ha cantat,
la neu del Liban s'es fosa
y les vinyes han brotat.
Obrem, Amor, que l'aubada
son ull de porpra desclou
y tinch la testa mullada
de fredes gotes de rou.—
Jo, amatent, li responia:
—La tunicela'm lleví;—
(mentres que'l llantió encenia
per tornàrmela a vesti',
com anava pressurosa,
se vessava entre mos dits
l'amforeta preciosa
dels ungüents més exquisits;)
quan era vora'l cancell,
cercant la balda, 'm perdia
y un dolç tremor, al plany d'Ell,
mes entranyes commovia;
alcí'l baldó y, amorosa,
la porta li vaig obrí',
mes sa veu ja s'era fosa
y Ell anava fent camil
Dexí la tenda y'l seguía
cridantlo amorosament,
mes Ell camps enllà's perdia
sense escoltar mon llament,
y vaig caure desmayada
sobre un camp de blat en flor
y, recordant sa besada,
tornà a dormir-se mon cor.

* * *

Tot somniant, ohia les esquelles
 de son remat gloriós;
 de l'atzur queyen voliors d'estrelles
 y's tornaven corrues de cabrelles
 qu'Ell conduhia per un camp de flòs.
 Comes enllà'l seguia
 cridantlo dolçament,
 y, a cada pas, son bell remat crexia,
 mes Ell de mi, tot joguinós, fugia,
 perdentse entre'l forment.

De prompte mes amigues
 feren sonar els sistres ab gran joya
 car mon Amat sorgí entre les espigues,
 trenant ses mans glorioses
 una espléndida toya
 d'estrelles y de roses.

Mes, quan aní a abraçarlo, s'abscondia
 y tota's conturbà l'ànima mia
 com si'm rodés el cap

.
 Llavors jo no sabia
 ço que ara mon cor sab.

* * *

Sobre mon braç ja son segell fulgura
 y en son amor es tot mon cor encès
 qu'eternament en mon recort perdura
 la inefable delicia de son bes.

Soch sapient y forta, car m'aguanta

la gracia fecondanta
que'm ve de l'infinít;
per ço son bes en mes entranyes canta
el misteri immortal d'aquella nit.

Llavors jo no sabia,
pels camins del desert esmaperduda,
que la lliçó d'Amor-Sabiduría
sentits y cor y pensament trasmuda.

Llavors jo no sabia que l'Amor
dona abans les espines que les roses
y li plau, com l'abella, entrà en el cor,
quan la destra sagnanta del dolor
ses portes ha descloses.